

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 317. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218342242976/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Jesu udgangspunkt og så den højeste bevidsthed, der har fjernet sig så vidt fra naturen og Maria, at *Rabbien* må græde *midt under Palmerne* og *Folkets Jubel*. Alligevel må han omspænde *hele* livet med sin medlidende kærlighed, for at intet menneskeligt skal have et uopfyldt krav på ham. Denne forening er *uopnaaalig*: rabbien korsfæstes.

I sin selvgranskning foretager Silvio sammen med kelneren Dante en anden nedstigning i sit indre, nu med parallel i Dantes *Inferno*, XII. sang. Turen ned ad bjerget ender i et halsbrækkende styrt, men da Silvio vågner op, plejes han kærligt af en toscanerinde og konstaterer, at *intet af Hjulene i (hans) Indre* er knust. Han har *nedsvælget Smerten* og *Dødsfæren*, og der påkommer ham nu en *umættelig Appetit*, han fyldes *med Lænsmod*, fordi han i sin lemlæstede tilstand plejes af hendes *Barmhjærtighed*; i hendes *Solskin* får hans *syge og forfulgte Hjærte Helse*. Scenen har mindelser både om Michelangelos Pietà-gruppe, om den kærlighed, Silvio senere møder hos den omsorgsfulde Clara – og den ligeledes forslæde Sigmund hos den Roxane, der både er en klostertlig søster – og jordisk kvinde (*Fortællingen om Rosen* s. 252 ff).

Silvio kan nu selv lyse som en sol (s. 217) – også overfor de kvinder, han træffer. Disse kvinder er alle som udkast til en Madonna, men de har ikke alle toscanerindens indsigt i de grænser, som gavmild, men hovisk kærlighed dog trækker om de elskende.

I toget til Rom møder Silvio et sådant *billigt og løst Udkast*, der smelter, hvis hun møder for megen sol. Denne medrejsende ville Silvio altid have beundret, *hvis hun, mens hun spredte Glæde om sig/ selv havde været utilgængelig for Glæde*. Nu møder han blot *en hjertesyg Tiggerske (...)* som i sin *Blindhed tog Jorden for Himlen*.

En moderne læser ville kunne være enig med *en Ven i Rom*, der kalder Silvio for *en utaknemlig! en moralsk Nar!* Han bliver nu hårdnakket ved sit, han har stadig sin elskede i Paris i tankerne, og hvis hun blot ville *spredte Glæde om sig*, da ville han selv kunne skabe *Guder og Himle* – bedre end dem, han er omgivet af.

Det ville eller kunne hun altså ikke, men i Rom møder Silvio på Peterspladsen en sådan *Brobygger*: nemlig Paven. De rene, strenge og ædle linier i Célimènes ansigtstræk er som himlen over Ekbátana en åbenbaring af en højere orden, af *den hellige Aand*. Paven har *sin Madonna*, Michelangelos *Gudsmoder/med Liget af den Korsfæstede tværs over det moderlige Skød*. *Verdens fornemste Kvinde* kaldes hun, som – selv om hun ikke kan give doden mening – dog med *rolig Omhu* våger